

► Una escena de 'The fountainhead', amb Halina Reijn i Hans Kesting, dos intèrprets descomunals.

Font de teatre

CRÒNICA Toneelgroep deixa un altre enorme espectacle al Lliure

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Ramon Simó ni va preguntar el nom de l'obra. Només va demanar a Ivo van Hove que fos l'última, no de repertori com l'any passat amb les inoblidables *Tragèdies romanes*. Al director del Grec no li va fallar, per descomptat, la seva companyia fetitxe, la Toneelgroep d'Amsterdam. Amb un material molt més controvertit que els tres *shakespeares* del 2013, Van Hove i la seva *troupe* han deixat al Grec (avui última representació al Lliure de Montjuïc) una altra obra d'art que transcendeix el mateix teatre.

Estrenada fa dues setmanes a Amsterdam, *The fountainhead* (*El manantial*) és l'adaptació del *best-seller* (1943) d'Ayn Rand, que va ser sis anys després un film de King Vidor amb Gary Cooper. Narra la relació entre dos arquitectes al Nova York dels anys 20: un, idealista, solitari i genial; l'altre, ambiciós i bastant menys brillant. Una dona d'esperit pervers i desenganyada irromprà en el camí de tots dos. Acaba, és clar, en mans de l'heroi. La novel·la (i

AGENDA D'AVUI

LES CRIADES

► **Do Wan Im**, innovador director coreà, presenta el text de **Jean Genet sobre la relació amor odi entre dues criades i la senyora per a la qual treballen. El teatre físic i un enorme armari són la base d'aquest curiós muntatge. Fins al 6 de juliol a la Sala Ovidi Montllor del Mercat de les Flors (21.30 hores).**

MAYTE MARTÍN

► **La cantantaora** reviu la memòria del flamenc amb **Por los muertos del cante**. Amb José Luis Montón i Juan Ramón Caro, guitarres, i Chico Fargas, percussió, rendirà homenatge a **legendes del gènere com Juanito Valderrama i Manuel Torre a l'amfiteatre del Grec (22.00 hores).**

PIU PIU

► **Espectacle del programa del Minigrec amb un llenguatge sensorial dirigit a menors de 3 anys. Recala a Almeria Teatre (17.00 hores) fins al dia 6.**

l'obra) desplega un cabalós debat d'idees entre individu i societat, innovació i tradició, la funció i el compromís de l'art o la manipulació de l'opinió pública. I la maniquea Rand juga amb cartes descobertes en una apologia de l'egocentrisme i d'aquest liberalisme sempre de moda. El 1943 o el 2014.

ACLAPARADOR // Van Hove narra amb pols magistral i munta una posada en escena aclaparadora, amb gran ús del vídeo i de panoràmiques d'aire cinematogràfic com a part bàsica de la dramaturgia. Tot en un estilitzat i gran espai com era la terminal o plató de *Tragèdies romanes*, per on es movien actors i públic.

El director belga tot ho fa en gran i si aquella obra durava sis hores, aquesta se'n va a les quatre. Podia haver retallat, però un elenc superlatiu ho converteix en irrellevant. I tanca amb el discurs pamfletari de l'heroi a favor de l'individu (liberalisme) i contra el col·lectivisme (socialisme). Aquest provocador final fidel a Rand es pot veure com un astut senyal d'alarma. A Van Hove, un home llest sens dubte, la moralina de l'autora el 1943 igual li serveix per referir-se a les ombres del 2014. ≡